

טופול

בתלים

מלחמת לבנון השנייה: פגזים נופלים מסביב. אבנר, רב סרן במילואים, נתקף בהלם קרב. הוא כבר אוחז בנשקו, מתכוון לשים קץ לחייו. ואז כמוצא אחרון הוא מתקשר מזירת הקרב לער"ן. שש שנים אחרי, הפגשנו אותו לראשונה עם המתנדבים שהצילו אותו מהעבר השני של הקו. "זה כאילו נולדתי מחדש"

נעם ברקן | צילום: טל שחר

מבולבל ונסעה. ניסיתי לרוכב אותו ולהבין מתוך המילים מה עובר עליו – הוא פלט משפטים ואמירות מבובלות. הוא סיפר שהמשפחה שלו והבנות מאוד לחוצות ודיכור על מלחמת יום הכיפורים. הבנתי שהוא הלום קרב. כשאמרתי לו את צמד המילים, הולם קרב, שמעתי אנחה בקולו. כאילו אבן נגולה מעל לבו. כאילו הוא אומר 'תפסת אותי', והוא פרץ בבכי".

טוליאן הצליח להרגיע את אבנר ולחלץ ממנו את שמו ואת מספר הטלפון וביקש ממנו רשות להעביר את מספר הטלפון שלו אל המנהל המקצועי בסניף ראשל"צ של ער"ן, אלי פרקל. ביום למחרת התקשר פרקל אל אבנר, ניהל איתו שיחה ארוכה ושיכנע אותו לפנות לטיפול נפשי בהלומי קרב. במקביל הוא שמר איתו על קשר טלפוני יומיומי ורציף לאורך כל ימי הלחימה.

בתוך חור שחור

בשבוע שעבר נפגש אבנר עם אלי ודני בפעם הראשונה. אבנר נכנס אל החדר במדי ב'. עיניו מתמלאות מיד דמעות. "אתה הולך איתי שנים רבות בלב", פונה אליו דני הנרגש. "תראה את מי הצלח", משיב אבנר, גופו רועד. השלושה מתחבקים. "קח נשימות עמוקות ותשחרר לאט לאט", מנסה אלי להרגיע. "זה מדהים", אומר אבנר. "לא ישנתי בלילה. אי אפשר לתאר את זה במילים, אבל מאותו יום ששמעתי שאני אפגוש סוף סוף את אלה, שלמעשה הצילו אותי ומנעו עוול גדול מאוד למשפחה שלי – זה אתם – שניכם יחד. דני נתן את ההילוך ואלי החזיק אותי מעל המים כל הזמן. אני חושב שבחטונה של הילדים שלי לא התרגשתי ככה", אומר להם אבנר שכבר לא מנסה לעצור את הדמעות.

"לא התכוונתי באותה שיחה לשתף פעולה", משתף אבנר את טוליאן. "אז בשביל מה התקשרת?" שואל אותו המתנדב. "ציפיתי לשמוע שאני נודניק

לילה שקדם למפגש הראשון בין אבנר לבין המתנדבים מעד"ן הוא לא הצליח לעצום עין. הוא חזר במחשבותיו לאותו הרגע לפני שש שנים שבו חשב שזהו, חייו מגיעים לקיצום. זה קרה במלחמת לבנון השנייה. רס"ן אבנר היה אז בן 52. הוא שמע ברדיו על חטיפת החיילים אלדר רגב ואורי גולדווסר והבין שהוא חייב לטפס צפונה, להתנדב למילואים. שם למעלה, על גבול לבנון, בשעת לילה מאוחרת – לצלילי הסירנות, הרקטות והקטיושות המתפוצצות סביבו וסביב חייליו – הוא נשאב לאחור במנהרת הזמן הפרטית שלו אל מלחמת יום הכיפורים.

על גבול לבנון אבנר חזר בן רגע 33 שנה לאחור, ראה את את עצמו עומד משותק על כתף החרמון. מסוקים סוריים שהתחזו למסוקי חיל האוויר הטעו את המוצבים בסכיבה וטכחו בחיילים. אותם המסוקים מתקרבים אליו ויורים אש כבדה. החברים נופלים אחד אחרי השני וגופותיהם המרוטשות מוטלות סביבו. הוא מרגיש שסופו קרוב. נסער והלום מתהלך אבנר סביב חייליו, לא קולט שהשנה היא 2006 ושהוא נמצא במלחמה אחרת לגמרי. גם איש מהחיילים סביבו לא רואה שהוא לא באמת איתם. שזיכרונותיו מימי המלחמה היא מלפנים את תודעתו ולא מאפשרים לו לראות היכן הוא נמצא באמת. בדמיונו עוד רגע הסורים משתלטים עליו.

אבנר כבר ליטף את הנשק שלו והתכוון לשים קץ לחייו. "חשבתי שאני נשאר לכד עם הסורים, הבנתי שאני חייב לירות בעצמי ולא ליפול שבו". ואז העין של אבנר קולטת על מסך טלוויזיה קטן שאחד החיילים החזיק בנגמ"ש שליידו כתובית עם מספר טלפון – 1201. רגע לפני שהיאוש משתלט אבנר מרים את הטלפון ומחייג את המספר. בעבר השני של הקו עונה לו דני טוליאן, מתנדב של ער"ן – עזרה ראשונה נפשית מראשון לציון. הוא מבין מיד את מצוקתו הגדולה של המילואימניק שמסרב למסור כל פרט אישי. "שמעתי בחור נרגש מאוד,